

tielapitalen; og samtidig med, at den sælger sin Ret, sælger den ogsaa alle de mulige Forventninger, som den nuværende Koncessionshaver kunde nære til Staten, og det er ikke ganske ubegrundet at omtale og ordne dette, naar man erindrer, hvorledes Staten plejer at optræde mod de Mænd, som ere under dens Forsorg. Jeg er meget glad ved, at den højtærede Minister udtalte, at han fandt Vædringsforslaget ret billigt, ikke havde nogen principiel Indvending derimod at fremsætte, ja, end yderligere udtalte, hvad jeg vil staa fast, at han antog, at man ogsaa vilde komme til at gaa denne Vej. Efter denne Udtalelse og efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører, og som gik i noget lignende Retning, finder jeg, at der, under Hensyn til de særlige Forhold, som her ere til Stede, og navnlig de Forventninger, man med Grund kan nære til, at Kommunen behandler denne Sag paa en særdeles billig Maade, haves Sikkerhed nok for, at dette vil ske.

Jeg vil derfor paa egne og Medforslagsstillers Begne tillade mig at tage Vædringsforslag Nr. 10 tilbage.

Formanden (Clausen): Vædringsforslag Nr. 10 er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det. (Ophold.) Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

N. J. Larsen: Da den ærede Ordfører for Udvalget har udtalt, at de Spørgsmaal, som omhandles i det foreliggende Lovforslag, vilde blive gjorte til Genstand for nærmere Overvejelser inden 3dje Behandling, og det samme er blevet udtalt af Ordføreren for Udvalgets Mindretal, det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), skal jeg ikke ved denne Behandling komme nærmere ind paa de ikke ubetydelige Spørgsmaal, som Sagen kunde give Anledning til. Jeg vil blot forbeholde mig min Stilling over for hele det Grundlag, hvorpaa det foreliggende Lovforslag hviler, og som ogsaa Betænkningen gaar ud fra. Jeg nærer ikke ringeste Tvivl om, hvorledes Statens Retshold er til de Sporvejsanlæg, der ere anlagte i Henshold til Loven af 23de Januar 1862. Jeg finder derfor ikke, at der er nogen Grund til at træffe Lovbestemmelser for at fjerne Tvivl i saa Henseende. Min væsentligste Anke mod det foreliggende Lovforslag er, at det har sammenblandet tre forskellige Forhold. Det har sammenblandet de ældre Sporvejsanlæg efter Loven af 23de Januar 1862, Anlægene efter Loven af 20de Februar 1875 og de fremtidige Anlæg, ved hvilke der kunde blive

Tale om en ny Bevægelse, især Elektricitet; denne Sammenblanding har haft til Følge, at Begreberne ere blevne noget forvirrede, og at selve Grundlaget for Lovforslaget er blevet, efter min Mening, paa væsentlige Punkter uholdbart. Jeg tager blot mit Forbehold nu, idet jeg glæder mig over den Erklæring, der er afgiven fra Udvalgets Side om, at Sagen vil blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse inden 3dje Behandling.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Fingerslev): Efter den Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte, kan jeg ikke undlade ogsaa at tage mit Forbehold. Det ærede Medlem gaar saa vidt, at han tvivler om, at Grundlaget for Lovforslaget er rigtigt. Jeg tror, at det er forsvaret, og at det netop er et stort Fortrin ved Lovforslaget, at det har medtaget — ikke sammenblandet, for det har det ikke — faavel Reglerne fra Loven 23de Januar 1862 og 20de Februar 1875 som de fremtidige Regler. Det var nemlig ganske nødvendigt at gøre dette, naar man vilde komme til en endelig Ordning af dette Forhold, som kan staa sig for Fremtiden. Tendensen har jeg angivet tidligere. Oprindeligt var det Staten, der efter Loven af 1862 var stude frem; ved Loven af 1875 gav man Kommunen større Ret, skød man den frem — for at bruge det samme Udtryk — og nu erkender man, at Kommunen, som er Anlægger og Gjer af de vedkommende Gader og Veje, bør have den principale Stilling. Det skal jeg nu lade staa hen. Den ærede Taler siger, at han nærer ingen Tvivl om Statens Ret med Hensyn til det koncessionsmæssige Forhold, som er ordnet efter Loven af 23de Januar 1862. Jeg nærer den højeste Tvivl om Statens Ret med Hensyn til det Forhold, der er ordnet efter denne Lov. Jeg har allerede nævnt, at Loven ordner kun Indløsningsretten, saaledes at Anlægget tilfalder Staten gratis, men den indeholder ikke nogen som helst Betsjelse til fremtidig at give Koncession til at fortsætte Driften. Efter min Overbevisning kan dette Spørgsmaal, naar man ikke vil være ubillig, ikke løses uden ved Domstolene, naar det bliver brændende. Dette har jeg tilladt mig at udtale i Landstinget i Hjør, og jeg gentager det her. Jeg tror ikke, at den ærede Taler skal kunne komme bort fra, at vedkommende maa være berettigede til at bringe Spørgsmaalet om Omfanget af Administrationens Ret i dette Forhold ind for Domstolene. Det samme vil være Tilfældet, hvis Koncessionsretten gaar over til Kommunen, hvis